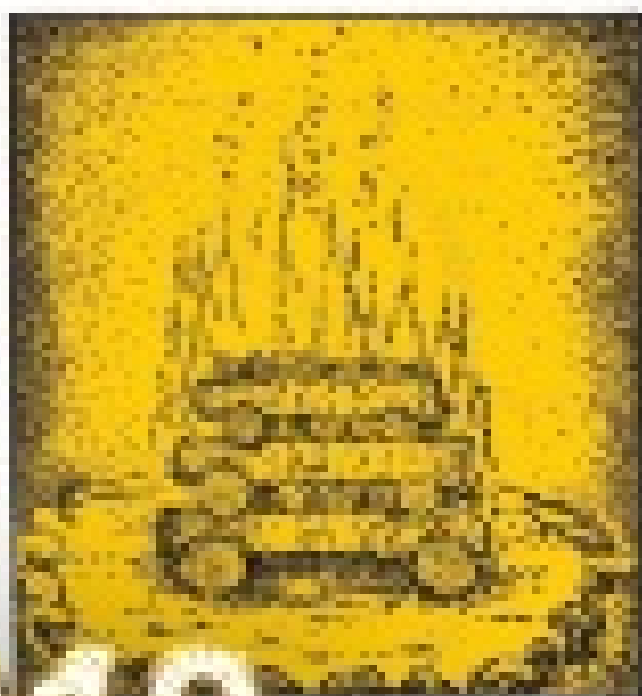

TRAPSAVEC

SBORNÍK 45. ROČNÍKU TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2019

2019

Tma

Vandry s Cárkem, mým otcem, bývají obvykle nejen plně zážitkové, ale i značně edukativní. Na tom posledním osmidenním jsem si uvědomila, jak neuvážlivě může člověk nějaké pojmy používat, třeba takové slovo tma. Na čundru mi došlo, že jsem ze svých úst vypouštěla fráze typu „to je tma jako v pytli“ či „tma by se dala krájet“ zcela neuváženě. Až s Cárkem jsem zažila, co taková tma dokáže. To by i Bob Hurikán měl co psát.

Nastává naše již tradiční večerní dobrodružství – hledání bejváku pro nastávající noc. Po deseti minutách intenzivního prozkoumávání okolního terénu nalézám krásné místo, takový tříhvězdičkový pokoj, řekla bych. Při pohledu na Cárka ale opět zjišťuji, že náplň naší následující hodiny je jasná, odvěti totiž jen suše: „Ty snad máš ráda sjezdové lyžování?“ Kdyby se každé naše druhé, dobře, možná opravdu každé místo, nejmenovalo U Skleněného oka (pro upřesnění: občas inovujeme a je to U Skleněného oka na modřínovém palouku, jindy U Skleněného puštíkovy oka), neodporovala bych. Ale nakonec jsem i teď jen přikývla a šla hledat nějaký flek v tom největším hustníku široko daleko, se sklonem povrchu maximálně 10 stupňů. I moje osmé místo se samozřejmě nevyrovnalo tomu Cárkovu druhému.

Večer pokročil a po naší bleskové večeři z jednoho kotlíku, aneb Žaludeční vředy pojd'te si pro nás a Kdo dřív přijde, ten se také nají, jsme zhodnotili, že je vhodný čas dát liškám, veverkám a srncům se srnami dobrou noc a odebrat se spát. Přeci jen, na dnešek jsme spali jen 10 hodin, únava začíná být znát.

Noc pokročila. Nemohu spát. Ale ke své smůle slyším, že jsem jediná. Dunící nepravidelné tóny z vedlejšího spacáku mě ujišťují o tom, že Cárk rozhodně problémy se svým spánkem nemá. První noc jsem chrapot tolerovala, přec jen – příroda čistí, tak ať se vyspí. Ale tuto pátou jsem již začala cítit mírně sobecké sklony. Nemá dovolenou jen on, i já mám nárok na regeneraci svalů a mysli. Něžně, tedy spíše úměrně své únavě a popuzení, drkám do Cárka a probouzím ho.

Bývat vědět, že otec v noci bdící, bude náročnější než spící, vložila bych si do uší nějaké bio špunty, třeba kusy bělomechu sivého, odvalila se a pokračovala ve své snaze vsugerovat si tichou klidnou noc. Jeho pitný režim ale došel svého cíle, Cárk musí na rekreační procházku ke stromkům. Avšak hustník, kde nikdo nevidí nás, ale i nikoho ani nic nevidíme my, má svoje i stinné stránky. Nevím, jak se člověk vycházející stranou á dokáže vrátit v domnění stejného návratu stranou bé, ale slyším jen kopu nemilých slov, končících poznámkou, že tu zpáteční cestu vzal přes můj batoh. Vydechuji, porcelán jsem výjimečně tento

vandr nechala doma, možná tedy budu mít jen více nadrcené vločky. Modlím se, tuto noc asi pošesté, ať mě přepadne únava.

Rozlámaná s mírnou bolestí hlavy koukám na hodinky. 6:50, neděle ráno. Mnu si uši – mech nakonec nebyl zapotřebí, ale mám pocit šálícího zraku i sluchu. Fí, fí, zní nad námi. Jsem zvyklá, že mě budí moc tenký spacák, bolest krku či v krku nebo rosa někde pod svahem, ze kterého jsem se svalila, ale aby mě budil balón? Půl dne na značené cestě nepotkáme lidskou nohu, ani dvě a nyní mě nějaký movití Pražané ráčí budit? Musím si zvykat, doba se mění. Nyní se do lesů nechodí, ale nad lesy lítá. Odlepuji si oči. Předě mnou leží rozkopaná Cárkova Alice a vedle ní krásně mé srovnané věci.

Přejeme si s Cárkem dobré ráno a předáváme si poznatky dnešní noci. Díky ní jsme totiž byli schopni definovat tmu. Tma, to je prosím, když potřebujete GPS, abyste se dostali zpět do svého spacáku.

Marie Elstnerová – Drsná Maňa 3. místo – Próza do 23 let